

Gedichtendag Poëziewedstrijd januari 2019

Lerarenjury: winnaars 2^{de} graad

3 Zwart en wit, donker en licht, Nutnicha "Mim" Leys (4 BAK)

2 Bloemenkoningin, Robin van Gulik (4AO)

1 Streel mijn hart, Nutnicha "Mim" Leys (4 BAK)

Lerarenjury: winnaars 3de graad

3 Ik heb mijn armen uitgestrekt, Derya Gurbuz (6ABK)

2 Wanneer jij er bent, Derya Gurbuz (6ABK)

1 Ik heb me neergelegd, Derya Gurbuz (6ABK)

Leerlingenjury: winnaars K&V

3 Levensecht, Jilly Draelants (6WKD)

2 Streel mijn hart, Nutnicha "Mim" Leys (4BAV)

1 Bloemenkoningin, Robin van Gulik (4AO)

Gedichten

Lerarenjury: winnaars 2^{de} graad

1^{ste} prijs

Streel mijn hart

Streel mijn hart, zonder dat wij elkaar aanraken.
Kijk me in de ogen zodat ik kan zien dat je van me houdt.
Laat me je meeslepen, gewoonweg zodat jij begrijpt
Wat de zin is van het leven, de oneindigheid van tijd.

Want ook al is er tijd, er is nooit genoeg.
Ik weet niet wat ik wil vinden, ook al vraag ik en zoek.
Vragen aan mezelf, wat is het dat ik wil?
Chaos in mijn hoofd; een storm, nooit windstil.

De waarheid is angst; geen goed of geen kwaad.
Bang van mijn gedachten, niet wetend of je blijft of mij ook verlaat;
Doe je ogen dicht en kijk recht in mijn ziel,
Ik sta op het punt om te vallen, wankel en onstabiel.

Ik weet dat mijn reacties jou verwarren, wanneer ik niet uitleg hoe ik me voel,
Als ik me opsluit in een kamer en de deur niet meer opendoet.
Wist je maar dat ik bang was, deze dingen gaan te snel,
Wist ik maar hoe ik mijn gedachten kon verwoorden ... het is maar beter dat ik niks vertel.

Nutnicha "Mim" Leys (4 BAK)

2^{de} prijs

Bloemenkoningin

Op rode laarsjes met korte beentjes ging ik op avontuur
Ik liep de paadjes af in de grote tuin van oma
Opgeslokt door de planten
Mijn broekzakken gevuld met stenen
Zelfverzekerd dat ik de wereld aankon
De koningin was van de bloemen

Nu kijk ik in de spiegel
Lange lokken haar hangen omlaag
Door de jaren heen gespaard
Ik ben nu een meisje dat niet zeker weet of ze wel een vrouw wilt worden
Voorzichtig bekijk ik mijn nieuwe vormen
Onzeker en bang
Ik steek boven de bloemen uit
De paadjes zijn dichtgegroeid
Nu word ik niet meer groter

Ik vraag me af wat er gaat gebeuren
Wat er nog allemaal moet komen
Ik ga op avontuur
En ik trek mijn rode hakken aan

Robin van Gulik (4AO)

3^{de} prijs

Zwart en wit, donker en licht
iets zien door de ogen van een ander,
Verschillen wij dan zoveel van elkander?
Zon en maan, vuur en water,
Geen liefde meer, 't verschil is 'te veel',
Tegenwoordig is iedereen een hater.

Moeten wij op elkaar lijken om elkaar lief te hebben?
Moet mijn huid van een bepaalde kleur zijn om geen dief te zijn?
Als mijn mening anders is, moet deze dan foutief zijn?

Mensen kwetsen je omdat je iets anders verwoordt.
Een kind vermoordt zichzelf omdat zijn ouder hem niet hoort.
Al draagt ze een hoofddoek, de volwassenen zeggen dat het de jongens stoort.

Deze realiteit verziekt mijn gedachten,
Nee, geen lieve woordjes om de pijn te verzachten.
Een klein meisje zit te huilen want de grote vogels hebben haar huis afgebrand.
Als vrouw niet te laat naar buiten gaan want dat is te 'riskant'.
"Geen kleedje want je lijkt op een hoer, wil je worden aangerand?"
Nee, dit is geen dromenland, ben je een migrant word je teruggestuurd
Naar wat over is van je eigen land,
Jongens moeten mannen worden want van huilen wordt iedereen ambetant.

(...)

Door de angst zijn wij uit elkaar gedreven, de verschillen zijn 'te groot',
Mensen houden alleen van je als je mooi bent, rijk of dood.
Meisje komt niet meer op de bus,
Want haar zwarte hijab maakte van haar een 'terrorist'.
Hij maakte 'grappen' over haar uiterlijk, maar iedereen weet dat hij een racist is.

Sorry voor mijn taalgebruik, maar deze shit is fucked up.
Mensen worden niet gehoord, want anderen praten er overheen.
Niemand neemt het op voor elkaar want iedereen lacht mee,
Maar wanneer het jouw beurt is, vind je het dan nog steeds oké?

Nutnicha "Mim" Leys (4 BAK)

Lerarenjury: winnaars 3de graad

1^{ste} prijs

Ik heb me neergelegd in de mond van mijn tuin
Ik vertelde haar over de kracht van liefde
Over de sterren die op mijn huid verschenen bij elke aanraking
Hoe de zee naar mij verlangde
Ik vertelde haar over de dood
Hoe de woestijn zijn tranen bespaarde
Mijn geluk werd een open boek
Mijn geest was de gelukszoeker
De hemel keek naar me
De zon dook weg in jaloezie

Mijn glimlach opende duizenden rozen
Je ontwaakte, bevrijd
De ochtend was herboren...

Derya Gurbuz (6ABK)

2^{de} prijs

Wanneer jij er bent
Zie ik parels in de sneeuw
Je plukt de zon uit de bloemen terwijl je ogen
zingen
Je weet niet hoe machtig je bent als zelfs je
schaduw met elke stap mijn jaloezie opwekt
Ik wil mijn gedachten in de boeien slaan maar
het liefst verdwijn ik in de spleten van je
handpalm
Maar beschuldig me niet
De nacht schuilt in je ogen, ook jij bezeerde je
aan de doorns van verwelkte rozen
Met elke aanraking verandert mijn huid in
kleine heuvels
Ben ik in een droomwereld beland?
Want zelfs jouw aanwezigheid overstijgt de
realiteit
Wanneer jij er bent
Spreekt mijn hart een onverstaanbare taal
Wanneer jij komt
Verander ik in de kleuren van de hemel
Wanneer jij naar me kijkt
Is alles opeens volmaakt
Je weet niet hoe machtig je bent als zelfs je
liefde de grootste barsten van mijn
kwetsbaarheid kan vullen

Derya Gurbuz (6ABK)

3^{de} prijs

Ik heb mijn armen uitgestrekt

Voor de wind die niet weet waar te slaan

Voor hij die niet weet waar te gaan

Zeeën worden verbroken door roekeloze
rotsen

Mijn toekomst drijft daar ergens

Tussen het afval van mijn verleden

Voor hij die niet kan zwemmen

Ooit komt het aan land ...

Derya Gurbuz (6ABK)

Leerlingenjury: winnaars K&V

1^{ste} prijs: Bloemenkoningin (Robin van Gulik, 4AO)

2^{de} prijs: Streel mijn hart (Mim aka Nutnicha Leys, 4BAV)

3^{de} prijs: Levensecht (Jilly Draelants, 6WKD)

3^{de} prijs:

Levensecht

Ik wil de hand zijn die vast hangt aan de jouwe. Aandacht geven moet je mij niet, ik ben op zich niet zo sociaal. Jij daarentegen hebt in dat doosje van jou honderden vrienden zitten op het zo genaamde interweb.

We zitten hier ondertussen al achttienduizend seconden lang, negenduizend vierhonderdtweeënzestig keer heb jij geknipperd, maar mijn ogen zijn zo droog als de woestijn.

Ik ben bang dat wanneer ik knipper mijn bestaan te veel zal zijn, het urenlang staren op zal vallen of erger nog: jouw beeld van mijn netvlies verdwijnt.

Want als jij mij verlaat zal ik nog slechts het lege karkas zijn dat een spin in haar web achterlaat, het hart er uit gevreten en de rest blijft eeuwig onbemind achter.

Jilly Draelants (6WKD)